

VAN HET terras

Peristen Kampioen

De bomen moeten eraan!

De bomen, geachte lezer, hebben magische krachten. Bomen herbergen geesten en demonen. Bomen — dat is u bekend — kunnen behoeven tegen boosheid en de woeste Ingreep van de duivel. Klop even op onze verfd hout en al het lezende dat gered stond u te bespringen wijkt — als enge figuren uit een modren ballet met veel armgezwaai en reflessen met sombere stukken textiel — naar de achtergrond om zich aldaar, diep inoogdedoken, te herstellen van de schok. „Even afkloppen“ zeggen wij dan en wij weten niet (precies) wat er allemaal gebeurt: geesten die wijken, boze machten die zich ontsleed terugtrekken en griezelige krachten die tot leven komen en, even, gekinderd wachten op een nieuwe kana. Kortom, lezer: bomen herbergen bovenaardse krachten en dat is al lang het geval. Al eeuwen zelfs. Dat was al het geval toen ons land bijvoorbeeld, alreede grote delen van West-Europa, bedekt waren door wouden, en oeros en beest er in rond sprongen. Ja, enorme wouden hebben ons land bedekt. Enorme wouden. Met bomen waardoor men zelfs niet meer in staat was het gehele bos te zien. Er waren bossen die zich uitstrekten van hot tot her en wouden die van hier tot gunds reikten en dat wij wel iets zeggen, dunkt ons. En dan begon het ineens — in dat verre verleden, te stormen. Nu, dan voer de wind (de wind „voert“ immers?) door de toppen van de bomen en loeide daarin en oer-Mien sprak tot oer-Piet:

„Eng zoals die wind door de toppen van de bomen loeit!“ Dan werd oer-Piet korrzellig en kwad ook en sprak giffig: „Jij met je wind! Dat is de wind niet; dat is Wodan. Of Odin, als je dat liever hebt en ik zou me maar stil houden!“

Nou, oer-Mien had daagjes dat zij voelde de oer-Piet haar tot hier zat (ten verder nog) en dat oer-Piet, wat haar betreft geheel op kon villegen. Oer-Mien kortom geloofde dat wel van die Wodan. Maar met de kinders was dat anders. Die zaten pipsa bijeen tussen de dieren-vellen en keken met bange ogen (Ja, toen ook al; met „bunge ogen“) naar Va en Moe en Inderdand; zij hoorden, de kleintjes met hun lelfijne intuïtietjes en hun gevoelige verbeeldingskrachten, die Wodan aan de boomtoppen rukken op een stormdag (in mel, toen ook al, juni, jull en augustus en verder de hele winter door; ja toen ook al) en zij werden vervuld van een onheilzaam ontzag. Ja, Onheilzaam ontzag. En dat is, zoals gij mederne lezer heel goed weet, iets dat totaal funest is voor de kinderziel dat onheilzaam ontzag. Het, door daarin koeken: 1) frustraties; 2) phobieën; 3) neurosen; 4) complexen; 5) phrasieën en 6) crasiëën (om er maar enige te noemen). En wat had (en heeft) dat ten gevolge?

Om te beginnen: geesten van de kat, veroorzaken: sensen van vlegles en mierfjes. Dan: vies eten en asthma (bijvoorbeeld). Voorts: overeten en te vet worden. Daarna: gemene uitlag over het gehele lijf. Dan: lelijke aanbels-in-het-algemeen. Ten

alotta: a-sociaal gedrag bij de tramhalte, onheus optreden tegen hejaarden en zwakken en vals schreeuwen door de telefoon. En dan zultigen wij nog van: jeuk, krampen, migraïnes, huwoelkmoelijkheden (later dus); overgevoelheid tijdens de dagtuak en slupprnde on-

derarmen (om maar iets te noemen).

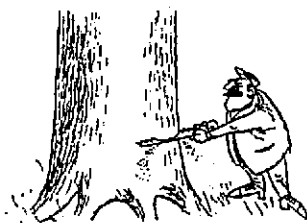
Volle neef

Wij, lezers, wij stammen allen af van die oer-kinderen uit de dagen van oer-Mien en oer-Piet. In die zin zijn wij allen broeders (en in hogere zin trouwens ook wel enigzins mischchien ja een weinig-je soms even op een mooi ogenblikje) en dat verklaart waarom zoveel rudimenten van oer-overtellingen ook nog in u en in ons(zelfs) leven en woeven. Ook is zegg om de haverklap: „Dit af-tikke op onze verfd hout“ en u bent daarmee een volsneef van ons: en, én van al die woestelingen die bomen omhakken. Want daarover nu wilden wij het in dit wetenschappelijke artikel hebben. Over dus de woestelingen die in het hele land onafgebroken de bij swaalen, de zaag omklommen en bomen kappen, bomen omhakken, bomen vellen, bomen uit de grond rukken (met kranen); bomen om laten duwen (door oillanten); bomen ontwortelen (met boeldozers) en overal waar maar een boom wil groeien de hele zaak met de platte bodem gelijk maken, de platte bodem dus.

Vlaid boom

De bomen zijn bij deze hakkers en houwers, deze woestelingen, niet anders dan „doorkernde proble-symbolen“, begrijpt gij wel. Zij zijn bang voor die bomen met de oerangst van de kinders van oer-Piet en oer-Mien in hun grot of in dat lemen gat in de grond en, om zich te wreken op die eeuwige, onbekende oerangst, weten zij niet beter te doen dan elke boom in hun omgeving om te hakken. Bomen ruilen. Bomen ruilen. Bomen spreken. Bomen zingen. Bomen hebben gezichten en stemmen en zij herbergen de vogel en zijn nest en zij bieden onderdak aan eekhoorn

en aan geesten en kabouters en daarom, daarom alleen, lezer, daarom moesten alle bomen eraan! U ziet het in elk plaatsje in ons land: met waanzinnige drift de bijl in de stammen. Overal staat wethouder gereed met zijn gemeentelijke rakkers om de zaag in de bast te drifven. Overal veit men en

haalt men om. Hete parken gaan eraan. Stadwijken verliezen boom na boom. Laan na laan. In ons eigen dorp kan de boer geen boom zien of hij wil er op af: er is geen houden aan. Zijn keitelarij (een bedrijfje van niets met elk lijke verfi en elk optrekkere er rondomheen een geschenk van de Staat in de vorm van subsidies) staat kaal en doods in de vinkte. In de winter huilt de wind over de eindeloze steppen. Zonder fleur en zonder de kraag van groen staan de woninkjes van de bangen in de storm en het klimaat van ons land wordt slechter en slechter. Dijken worden ontboemd. Oude straatwegen verliezen hun kuiven lommer. Een boom heeft op z'n minst een kwart eeuw nodig om tot enige waadom te komen. Dommene, plots ontzenuwd door angst, schieten ineens met bijl en touw hun tuin in en kappen en kappen en hakken en hakken en hakken en hakken tot alles vlak is en heil en schraal en kaal. En dan ineens klijken zij u aan: „Jammer dat ik het gedaan heb“ zeggen zij. „Waarom doe u het eigenlijk?“, vragen wij dan. „Ja dat, begrijp ik nu eigenlijk ook niet precies“, zeggen zij dan. Wij begrijpen het. U nu ook: ANGST. Oude angst. Van oer-Piet nog. Df.

